

Drexler Ákos

Gavany Elemér történettöredékek

részletek

Épp indultam a Blaháról.
Rossz volt mindig végignézni lent az aluljáróban,
hogymind, aki
a Rákóczi túloldalára siet,
csalódik – én is.
Reméltem, hogy most
lesz másképp, persze nem.
Ugyanaz a húgy- és leárazott borszag.
Ugyanazok az emberek – én is –
remélnek,
aztán csalódnak – én is.

A zsebeim
elérhetetlennek tűnő – főleg
koszos és dohánymorzsalékos –
mélyéről igyekeztem
előkotorászni a Domingót,
rizspapírom van csak, szűrő nincs,
legalább kicsit kifejezhetem
a krisztusi részvétet, így
tanították, részt kell venni más bajában, itt
az alkalom, valahol egy kicsit most én is
csöves lehetek.

Akkor
megszólalt a Morphine,
ugrik a cigi, nincs mit tenni, ha ő
hív, fel kell venni,

nem csavarászni. Mint
mindig, megvártam, míg indul
a szívverésszerű grúv,
nagyon dögös, aztán
felvettem,
mert aki a telefon túloldalán vár, még
dögösebb.

Pont ma, hogy
harmadik hete már –
ma volt dokinál,
aszongya. A szívverésszerű grúv
az én szívverésemmé
vált, és én megtorpantam, és
odaszóltam a férfinak, aki
a villamostól végig
mögöttem sétált, hogy
„bazzmeg, haver, nem
húzhatom tovább,
tényleg meg kell csinálnom
a galériát.”

A keresztapáddal voltam azon
a nyáron, még nem
volt gyógyszerfüggő.
Mutogattam neki a gyerekkorom,
a templomhoz mentünk,
sokat ministráltam régen,
meg ott volt az egyetlen fa,
amelyiken meg tudtam csinálni
a wallspint, nem volt túl merőleges,
meg nem is feküdt túlságosan.

Volt nálam kulcs – minthogy
mindig megtehettem, amit akartam –
lefeküdtünk az oltár mellé,
néztük a szentlélekfreskót a szentély kupoláján,
amint fölöttünk repül, ránk néz –
nevettünk, milyenmá', a madár
lefele néz repülés közben –
kicsit szégyelltem magam,

templomban nevetni
mégiscsak illetlen, hisz azt akarják a papok
meg az isten,
hogy mindig legyünk szomorúak és
bánjuk meg magunkat.

Körbenéztünk, keresztapád kevés templomban járt,
engem meg érdekelt, hogy milyen, amikor nem szent hely épp.
Felmentünk a padlásra,
korhadás szaga csapott meg, mint
a nagyszüleim szobájában,
ami a hajópadlóból áradt, meg
a szekrényből – akkor
még azt hittem, hogy
a papának és a mamának
van ilyen szaga,
és csak akkor jöttem rá,
hogy nem, mikor
meghaltak,
és anyámmal szedtük fel
a hajópadlót, hogy
szőnyeget tegyünk inkább helyette, mert
odaköltözik,
akkor éreztem, hogy
ez nem a halál,
hanem a rohadó fának a szaga –
világos volt,
a gerendák egymásra támaszkodtak,
mintha erőlködnének,
hogy megtartsák a tetőt,
nem csak tartani kell ám, húzni is néha, hogy
a szél le ne vigye.

Átmentünk a padlás túloldalára
azt remélve, hogy megnézzük a harangot, de
akármilyen kicsi is a templom, azért az feljebb van,
a torony minden falán kis ablakok voltak, ezeken
keresztül menekültek a galambok,
mikor megijedtek tőlünk,
kivéve azok, melyek a szentély plafonján
feküdtek a hasukon,
széttárt szárnyal, egymás hegyén-hátán,
holtan.